

Ἡ θάλασσα μας

Ἡ ΘΑΛΑΣΣΑ ἔχει μιὰ μαγεία, ποὺ δὲν τὴν βρίσκεις πουθενὰ ἄλλου. Ἔχει τὴ μαγεία νὰ σέ κάνη νὰ ξεχνᾷς τὰ θάσσανα σου, τὴν κούραση σου, τὰ χρόνια σου...

Κοιτοῦσα χθὲς στὴν ἄμμουδιὰ ἓνα τσοῦρμο παιδιὰ. Ἐπαιζαν, χαίρονταν τὸ νερὸ. Ξαφνικὰ μπαίνει ἀνάμεσα τους ἓνας γερούλης. Ἐξω, στὴν ἄμμο σοῦ προκαλοῦσε τὸ γέλιο μὲ τὰ λιγιά, ἄσπρα πόδια καὶ τὸ μακρὸ μαγιῶ. Στὴ θάλασσα ἔγινε ἓνα μὲ τὰ παιδιὰ. Κανεὶς δὲν ἔδειξε ἔκπληξη. Σέ πέντε λεφτὰ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τους.

—«Θὰ σᾶς λέω 1—2—3 κι' ἐσεῖς θὰ πηδάτε...».

—Κρατοῦσαν χέρι μὲ χέρι, σέ κύκλο. Ὁ γέρος ψηλὸς ψηλὸς κοντὰ στὰ νήπια. Ἐπαιζε ὅμως μὲ σοβαρότητα τὸ ρόλο τοῦ ἀρχηγοῦ, ποιὸς ξέρει τὴ παιδικὰ χρόνια δὲ τοῦ θύμιζε.

«Ἐσὺ θὰ βγῆς ἔξω. Δὲν περιμένεις τὴ σιερὰ σου».

Καὶ τὰ πιτσιρίκια φρόνιμα φρόνιμα τὸν ἄκουγαν, κι' ὕστερα ἄρχισαν νὰ τοῦ πετοῦν νερὸ, κι' ἐκεῖνος νὰ χοροπηδᾷ καὶ νὰ γίνεται πιὸ παιδιὸ ἀπ' αὐτὰ.

—Ἔτσι εἶναι ἡ θάλασσα ἔχει αὐτὴ τὴ μαγεία. Δὲν ἐξηγεῖται ἄλλοιῶς τὸ ὅτι οἱ θαλασσινοὶ ἔχουν αὐτὸ τὸ καθαρὸ, ἀγαθὸ βλέμμα, τὸ ὅτι οἱ νησιῶτες (καὶ δὲν περιαιτολογοῦμε, γιατί εἶναι γενικὰ παραδεδεγμένο) τὸ ὅτι οἱ νησιῶτες, ἔχουν πιὸ μεγάλη καρδιὰ ἀπὸ τοὺς στεριανοὺς.

—Εἶναι θέλεις ἡ ἄπλατης, εἶναι τὸ χρῆμα της, εἶναι ἡ δροσιὰ της ἢ ἀκόμη καὶ τὸ ἀλάτι της, ἢ θάλασσα, ἢ θάλασσα μας ἔχει μιὰ μαγεία.

Ἐπωφεληθῆτε λοιπὸν ἀγαπητοὶ φίλοι ἀπὸ τὸ «μακρὸ ζεστὸ μας καλοκαίρι», γιὰ νὰ ἀπλώσετε ἀπ' αὐτὴ τὴ μαγεία, γιὰ νὰ διαλύσετε σ' αὐτὴ τὴς ἔγνοιες καὶ τοὺς καῦμοὺς σας. Σᾶς περιμένει ὀλόγυρα στὴς ἀκρογιαλιές μας σὰν δροσερὴ ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ σᾶς ξεκουράση. Κι' ἂν καμιὰ φορὰ λέμε καὶ μερικὰ τρωτὰ αὐτῶν τῶν ἀκρογιαλιῶν ἕς μᾶς τὸ συγχωρέση. Εἶναι γιὰ τὸ καλὸ ὅλων.

ΓΛΑΥΚΗ